

Aki a zászlóért halt meg

A török mindenáron Magyarországig akarta kitolni birodalmának határait. Ennek elérésére azonban nagy szüksége lett volna a Duna mellett levő erősségre: Nándorfehérvárra. Mert ez a vár volt ura a Dunának. Akié Nándorfehérvár, azé volt a Duna is!

Jól tudta azonban Hunyadi János is, hogy a török Nándorfehérvár elfoglalására készül. Mivel a saját seregén kívül más magyar hadakra nem számíthatott, a külföldi országoktól kért segítséget, akik meg is ígérték mindent. Mikor azonban cselekedni kellett, két férfiúra maradt a vár megvédelmezése. Az egyik Hunyadi János, a rettenthetetlen törökverő vezér, a másik pedig egy egyszerű szerzetes, Capistrán János volt, kinek keresztje alá seregestül sietett a magyar köznép.

A várban Hunyadi embere, Szilágyi Mihály volt kevészámú vitézeivel. A török legalább tízszer annyi seregével körülzárta a várat és megkezdte annak ostromlását. Hunyadi át akarta törni a török ostrom-gyűrűjét, hogy megsegítse a várban lévőket. Először a Dunán vívott meg a törökkel s ebben az ütközetben olyan nagy győzelmet aratott, hogy csapatait mindjárt átszállíthatta Nándorfehérvár megerősítésére.

Mikor a török szultán értesült a magyarok átkeléséről, általános ostromot rendelt a vár ellen. Az irtózatos török sereg egyre ontotta a maga friss és pihent csapatait a vár ellen s habár kétszer sikerült is a falakhoz jutniok, mégis mindannyiszor visszaverték őket Hunyadi vitézei. Az egyre szaporodó ellenség azonban végre is visszanyomta egy helyen a magyarokat. Különösen a várba vezető hídert folyt elkeseredett küzdelem, melyen néhány török már át is jutott. Ezek egyike a vár falára kapaszkodva elérte a várbástya legmagasabb fokát s már éppen a félholdas török zászlót akarta kitűzni.

Észrevette azonban szándékát egy hőselkü magyar, Dugovics Titusz, s elhatározta, hogy minden áron megakadályozza a török lobogó kitűzését. Ennek azonban csak egy módja volt. Ha feláldozza a saját életét és a bástya fokáról magával rántja a mélybe a törököt is, hogy a rettenetes mélységben együtt pusztuljanak el mindketten. Egy pillanat alatt ott termett a török mellett s azt derékon ragadva, éppen mikor az a zászlót kitűzni akarta, — magával a mélységbe rántotta. Mindketten szörnyet haltak, de Dugovics Titusz hősie viselkedése annyira feltűzelte a vár védőit, hogy utolsó erejüket is összeszedve, egy utolsó véres rohammal kivették a törököket a várból. Az életüket mentő ostromlók futásnak eredtek, mire Hunyadi seregével utánuk iramodott és teljesen szétverte őket.

Az egész világ fellélegzett a nagy diadal hallatára, amelyet Hunyadi János és Capistrán János mellett az életét áldozó hős Dugovics Titusz szerzett meg a magyaroknak... s egy fél évszá-

zadra elvette a kedvét a töröknek, hogy hazánkra támadjon.

Nemrégén hallottatok az aradi vértanukról. Mondd el, azt a költeményt, amit Aradról tanultál!

Arad

*Mikor így ősszel földre száll a dér,
A sok magyar seb mind panaszra kél...*

*Amerre nézünk, mindenütt sebek...
És vérző szívű, fáradt emberek.*

*Emitt keresztiek roppant erdeje,
Amottan rablánc s könnyek tengere...*

*Mikor így ősszel száz seb fölszakad:
Ugy sir az egyik: „En vagyok Arad!
Mártirok hamvát én őrizgetem
E meglopott, elárvult szigeten.
A lelküket is én vigasztalom,
Deret terítő őszi hajnalon,
S ígérem nekik, hogy még megvirrad,
Mert van még hű szív, aki nem riad.
Ígérem nekik az új harcok zaját,
Trianont döntő győztes nagy csatát.
S ígérem nekik, én, a rab Arad,
Hogy ez a szent hely mindig szent marad!”*

*... Mikor így ősszel a seb felzokog
S örökmécsünknek lángja föllobog:
Ígérjük mi is, úgy, mint rab Arad,
Hogy ez a szent seb mindig szent marad!*

Utolsónak a világháború sok eseményéből mondok el nektek egy történetet, ha szépen idefigyelték.

A hős trombitás

A magyar katona olyan hősiiesen harcolt a nagy háborúban, hogy még az ellenség is megtanulta tisztelni a magyar vitézséget, hősiességet. Ez a kis történet a magyar vitézségről szól.

Lengyelországban történt, ahol oroszokkal kerültek szembe a magyar katonák. Ott feküdt a század beásva nyakig a domb oldalában, s onnan lötték egymást a magyarok és a muszkák, ahogy az oroszokat nevezték katonáink. Sebesültek itt is, ott is, halot-